

Arrest

nr. 69 551 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DE POEL, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 juli 2010, verklaart er zich op 8 juli 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 13 juli 2011, verstuurd op 13 juli 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een sjiitische Hazara te zijn afkomstig uit Tamkai in het district Qarabagh, provincie Ghazni. U ging twee jaar naar school en bent vanaf de leeftijd van 11-12 jaar beginnen werken. U hielp bij het bouwen van huizen en het laden en lossen van vrachtwagens.

Verder zorgde u voor de kleine schapenkudde van uw familie. Op een dag toen u met uw broertje bij uw tante op bezoek was, zijn de taliban bij uw ouders langs geweest. Ze vroegen uw vader dat hij en u met hen zouden meegaan. Uw vader weigerde, maar was wel bereid om hen te zeggen waar "Harakat"-commandant Ali wapens had verborgen. De taliban wilden dan dat uw vader meeding om de wapens te tonen, maar hij weigerde. De taliban hebben daarop uw beide ouders vermoord. U hebt hen met behulp van de mensen in het dorp kunnen begraven en bent teruggekeerd naar uw tante. Commandant Ali is u daar echter komen bedreigen. U besloot te vluchten, zowel uit vrees voor commandant Ali als voor de taliban. U hebt een smokkelaar geregeld en bent via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en een onbekend land in Duitsland terechtgekomen. U bent er aangehouden en na een maand opsluiting in Duitsland, bent u door de Duitse politie aan België uitgeleverd op 7 juli 2010. De volgende dag hebt u hier asiel aangevraagd. U legt geen enkel document voor ter staving van uw asielaanvraag."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan verzoekers beweerde verblijf in het dorp Tamkai kan immers geen geloof worden gehecht. Uit verzoekers verklaringen blijkt namelijk dat hij nauwelijks kennis heeft van de provincie, de bestuurlijke indeling in districten, belangrijke plaatselijke figuren, veel gebruikte termen en bepaalde aspecten van het dagelijkse leven van zijn vermeende regio van herkomst. Door bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, maakt verzoeker het voor de commissaris-generaal onmogelijk om een correct zicht te krijgen op zijn leefsituatie en zijn eventuele nood aan bescherming.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen. Hij betwist de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat er geen twijfel kan bestaan over zijn afkomst uit Afghanistan. Hij wijst erop dat hij geen opleiding heeft genoten en dat hij in een bergdorp is opgegroeid, afgeschermd van de rest van de wereld. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een fotokopie toe van zijn taskara.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

De commissaris-generaal heeft vooreerst opgemerkt dat verzoeker de namen van de districten van Ghazni niet allemaal kent, maar wel stelt te weten dat het er elf zijn, terwijl het er in werkelijkheid meer zijn. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hem werd gevraagd welke 'staten' er zoal zijn. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat wel degelijk naar de namen van de districten werd gevraagd (gehoorverslag, 12).

Verder heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker verschillende dorpen als buurdorpen van Tamkai noemt, waarvan het dorp Dehbakhshi zich het dichtst bij zijn dorp zou bevinden, maar dat in de buurt van het dorp Dehbakhshi geen Tamkai werd teruggevonden en ook de andere dorpen niet werden teruggevonden. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het dorp Dehbakhshi op één uur reizen van Tamkai ligt en dat één uur reizen in een afgelegen gebied in Afghanistan niet te vergelijken is met één uur reizen in België. Verzoeker gaat hiermee echter voorbij aan de vaststelling dat zijn dorp niet terug te vinden is, net zomin als de overige opgesomde buurdorpen. Verzoeker legt ook geen enkel bewijsstuk neer dat aantoon dat Tamkai wel degelijk in de buurt van het dorp Dehbakhshi ligt of dat aantoon dat zijn dorp daadwerkelijk bestaat.

Verder wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij zijn dorp tot in de allerkleinste details kan beschrijven, dat hij de naam kan noemen van de berg waarop zijn dorp is gevestigd, evenals rivieren en belangrijke wegen. Verzoeker toont echter niet aan dat deze verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat verzoeker een heleboel plaatselijke prominenten niet kent. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij niet weet wat een districtshoofd is en dat het verschil tussen een districtshoofd, een gouverneur en een dorpschouf voor hem niet steeds duidelijk is. Dit verklaart echter niet waarom verschillende namen hem niets zeggen. Bovendien mag men

verwachten dat als een vraag tijdens het gehoor niet geheel duidelijk is, verzoeker dit meteen zou zeggen, temeer daar volgens het gehoorverslag aan het begin van het gehoor werd verduidelijkt dat eventuele problemen moeten worden gemeld.

Verder heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker veel gebruikte termen als *jirga* en *shura* niet kent. Verzoeker geeft hiervoor geen verklaring.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat verzoeker niet precies kan duiden welke betaalmiddelen er in Afghanistan zijn en dat hij de biljetten die hij wel noemt niet correct kan beschrijven: *“U somt de volgende biljetten op: 5, 10, 20, 100, 500 en 1000 afghani. Gevraagd naar de kleur van de biljetten is uw antwoord ‘groen’ voor alle biljetten, behalve voor het biljet van 1000 afghani, dat u groenachtig maakt, en dat van 10 afghani dat volgens u rood is. Het is zeer vreemd te noemen dat u de vijf andere biljetten die door u worden opgesomd (10, 20, 100, 500, 1000) allemaal als groen omschrijft, wat zoals blijkt uit de bijgevoegde informatie verkeerd is (CGVS p. 6). Gevraagd of er ook munten zijn, antwoordt u eerst dat er zijn van 100 afghani, en wanneer gevraagd wordt of er alleen van 100 afghani zijn, zegt u dat u het niet zeker bent. Op de vraag of u ooit munten gezien hebt, antwoordt u negatief. Gezien het feit dat er als sinds 2005 munten in omloop zijn van 1, 2 en 5 afghani, in combinatie met het feit dat u met geld omging en naar de markt ging, is het niet alleen vreemd dat u nooit munten gezien hebt, maar ook dat u meent dat er munten zijn van 100 afghani (CGVS p. 6-7)”*. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat volgens wikipedia bankbiljetten in Afghanistan vaak een groene of groenachtige kleur hebben. Verzoeker voegt het desbetreffende artikel echter niet toe aan zijn verzoekschrift, zodat de Raad de inhoud ervan niet kan nagaan. Bovendien volstaat deze verklaring niet om alle hierboven opgesomde vaststellingen te weerleggen.

Ook verzoekers betoog dat hij geen opleiding heeft genoten en dat hij in een bergdorp is opgegroeid, afgeschermd van de rest van de wereld, volstaat niet als verklaring. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoekers geringe scholing dit manifeste gebrek aan kennis over zijn district en de plaatselijke situatie niet kan rechtvaardigen, vooral niet omdat hij in andere dorpen beweert te hebben gewerkt, geld heeft verdiend, en beweert naar de markt te zijn gegaan, en dus niet zo sterk geïsoleerd was en enkel bezig met zijn werk als hij probeert te doen uitschijnen.

Uit dit alles blijkt dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat aan verzoekers beweerde verblijf in het dorp Tamkai geen geloof kan worden gehecht.

De fotokopie van verzoekers taskara kan hier niets aan veranderen. Aan fotokopieën kan immers geen bewijswaarde worden verleend aangezien ze gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vertrek naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER